

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 295/09-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva na verejné prerokovanie veci a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 a porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/292/2008 a jeho rozsudkom z 30. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na verejné prerokovanie veci a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na

účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 a porušenie zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/292/2008 a jeho rozsudkom z 30. júna 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 17 C 100/03 z 12. júna 2008, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy 663 878,38 € s prísl. proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

Podľa sťažovateľa krajský súd pochybil v tom, že *„hoci sťažovateľ trval na verejnom prejednaní veci, nestalo sa tak a súd rozhodol na neverejnom zasadaní“*, na ktorom trval z dôvodu, že *„na prvostupňovom súde neprebehlo náležité dokazovanie, neprebehlo vyjadrenie súdu k dôkazom a nebolo umožnené vyjadriť sa k záverom súdu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“*.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd rozhodol vo veci *„chybne, prebral iba rétoriku prvostupňového súdu, keď k veci sa vyjadrovali odporcovia, ktorí nemali ani potuchy o obsahu súdneho spisu... prvostupňový aj odvolací súd preukázali vzájomné mafiánske prepojenie svojvôľu pri rozhodovaní...“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví:

„II.A. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok 8 Co/292/2008-401 zo dňa 30. 06. 2009 a vec prikazuje prvostupňovému súdu na nové konanie.

II.B. Krajský súd v Žiline porušil základné právo D. B. na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

II.C. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť D. B. 10.000 Eur v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu a trovy advokátovi.“

Sťažovateľ v sťažnosti taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodov, že:

- „- bude úspešný v konaní,*
- nemá žiadne príjmy od mája 2006*
- je plne invalidný od roku 2001*
- je nositeľom ŤZP od roku 2003*
- nemá možnosť zárobku pre poškodenie zdravia*
- má majetok (byť v Ž.) na príťaž, ktorý je v ponuke na predaj... od mája 2006, byť je predmetom súdnych konaní na OS ZA... byť je bez kúrenia.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predovšetkým treba uviesť, že sťažnosť je napísaná neprehľadne a nezrozumiteľne. Uvedený názor možno vyvodiť aj z toho, že v petite sťažnosti sťažovateľ žiada vysloviť iba porušenie svojho práva „na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaných čl. 6 ods. 1 Dohovoru“, v odôvodnení sťažnosti však konštatuje, že bolo porušené jeho „právo na spravodlivé súdne konanie, verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok a čl. 14 zákaz diskriminácie“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal okrem iného aj porušenie svojho práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu hlavne z dôvodu, že sa neuskutočnilo verejné zasadnutie senátu krajského súdu, pričom on výslovne žiadal o verejné prerokovanie veci.

Podľa § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z § 214 OSP vyplýva, že základnou formou konania o odvolaní je konanie bez pojednávania. S pojednávaním koná odvolací súd len za predpokladu, že odvolanie je

podané proti rozhodnutiu vo veci samej, a to vždy, ak je splnený jeden z procesných predpokladov stanovených v § 214 ods. 2 písm. a) až písm. c) OSP. Keďže ani jeden z uvedených procesných predpokladov na nariadenie verejného pojednávania nebol podľa názoru krajského súdu naplnený, o odvolaní sťažovateľa bolo rozhodnuté na neverejnom pojednávani.

Z tohto pohľadu preto ústavný súd nenachádza bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a namietaným porušením jeho práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ bez akéhokolvek bližšieho odôvodnenia konštatuje aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 14 dohovoru (zákaz diskriminácie), čo nijako neozrejmuje vo väzbe na konkrétny prípad. Argumentácia sťažovateľa sa teda zúžila iba na samotné konštatovanie o porušení jeho označených práv bez zdôvodnenia, v čom má podľa neho toto porušenie spočívať. Keďže sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne výhrady vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu, nedostatok odôvodnenia neumožňuje ústavnému súdu sa s touto časťou sťažnosti vysporiadať, resp. mu oponovať konkrétnymi argumentmi.

Pretože, ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení svojich označených práv postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom ničím neodôvodnil, nepreukázal tým ani existenciu príčinnej súvislosti medzi označeným rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv. Už z tohto samotného faktu možno vyvodiť záver o zjavnej neopodstatnenosti jeho sťažnosti v tejto časti.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti (napr. žiadosťou o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2009